

beskattede Aktieselskaber meget stærkt, og at den personlige Skattebyrde til Kommunen, trods en betydelig Stigning i de kommunale Skatteprocenter, ikke føltes særlig tyngende i disse Aar, fordi Indtægterne ligeledes var i stærk Stigning.

Staten har imidlertid for sit Vedkommende paa forskellig Maade særlig i 1927 indført Lempelser i Selskabsskatten, og selv om nogle af de Lettelser, der da indførtes, ophævedes ved den fornylig gennemførte Lovgivning, er den Skat, Selskaber m. v. nu betaler til Staten langt mindre end den, der tidligere betaltes. Dertil kommer, at den personlige Skattebyrde til Kommunerne føles mere tyngende nu end nogensinde før, idet Indtægterne i disse Aar er svigtet for en Del af Skatteyderne, og de kommunale Skatteprocenter er stigende, efterhaanden som den samlede Indtægt i Kommunerne daler.

I en Tid, hvor den personlige Skattebyrde til Kommunerne føles saa tyngende, kan det sikkert derfor begrundes, at Maksimumsprocenten for disse Selskaber hæves, og man har derfor under Hensyn til, at Gennemsnittet for Skatteprocenterne i 1933—34 i Købstæderne, hvor denne Beskatning har størst Betydning, er 7,21, foreslaaet, at Nettoindtægten vel stadig beskattes med Kommunens Skatteprocent, men at den hidtidige Maksimumsprocent forhøjes fra 3 til 5. Det Side 19 omhandlede Udvalg havde anbefalet en Forhøjelse af Maksimumsprocenten til 6, men under Hensyn til, at de i 1927 indførte Lempelser i Selskabsskatten til Staten — efter at Udvalgets Anbefaling forelaa — delvis er ophævet ved Lov Nr. 102 af 31. Marts 1933, foreslaar man at fastsætte Maksimumsprocenten til 5. Paragraffens 1ste—3die Stykke er i øvrigt enslydende med § 16, 1ste—3die Stykke, i Loven af 1924.

I Paragraffens 4de Stykke er optaget Bestemmelsen i § 17 i Loven af 1924, dog med den Begrænsning, at Bestemmelsen om, at de under særskilt Bestyrelse staaende Forretningsafdelinger (Fialer) betragtes som selvstændige Selskaber, der er skattepligtige til den Kommune, hvorfra Fialen bestyres, foreslaas ophævet. Der har i Praksis vist sig Vanskeligheder ved at afgøre, hvornaar en Fial stod under særskilt Bestyrelse, og Bestemmelsens Ophævelse vil da have den Betydning, at vedkommende Forretning fremtidig enten maa betragtes som selvstændig eller maa falde ind under Bestemmelserne i Forslaget § 36 om Selskaber, der driver Virk-

somhed eller oppebærer Indtægter i mere end een Kommune her i Landet.

Til § 34.

Paragraffens 1ste—3die Stykke er enslydende med § 16, 6te—8de Stykke, i Loven af 1924.

Til § 35.

Paragraffens 1ste Stykke svarer til § 16, 4de Stykke, i Loven af 1924, dog at Dagbøden for Undladelse af rettidig at indgive behørig Selvangivelse ikke ifaldes fra den Dag, Paamindelse fra Kommunen er modtaget, men først fra Trediedagen efter, at Skatteyderen har modtaget den nævnte Paamindelse. Ministeriet har ment, at der bør indrømmes Skatteyderen en kortere Frist til at efterkomme Kommunens Paamindelse, og man har derfor foretaget tilsvarende Ændringer i det af det ovenfor Side 20 omhandlede Udvalgs Udkast til Ændringer i Erhvervsbeskatningen (nærværende Forslags § 21, 2det Stykke, og § 28, 2det Stykke). Man har dernæst fundet det rigtigst at fastsætte, at Bøderne tilfalder vedkommende Kommune, og at de kan indrives ved Udpantning, jfr. herved § 21, 2det Stykke, og § 28, 2det Stykke.

Paragraffens 2det Stykke svarer til § 16, 5te Stykke, i Loven af 1924.

Paragraffens 3die og 4de Stykke er enslydende med § 19, 1ste og 2det Stykke, i Loven af 1924.

Til § 36.

Paragraffen svarer til § 18 i Loven af 1924. Dog har man i Paragraffens 3die Stykke efter Henstilling fra Den danske Købstadforening foreslaaet, at det ved Fordelingen af Selskabsskatten mellem flere Kommuner iagttages, at den fra Detailforretning stammende Nettoindtægt anses for at falde i de enkelte Kommuner i samme Forhold som de enkelte Detailudsalgs Omsætning. Man har derhos foreslaaet det Beløb af 2 000 Kr., der er Maksimum for de enkelte Lønningsbeløb, der lægges til Grund ved Fordelingen af Selskabsskatten mellem flere Kommuner, forhøjet til 3 000 Kr. under Hensyn til den Stigning i Lønningsniveauet, der har fundet Sted siden Loven af 15. Maj 1903, hvor Tallet 2 000 Kr. første Gang anvendtes som Maksimum. Den foreslaaede Forhøjelse er anbefalet af det Sp. 2665 omhandlede Udvalg. Endelig har man slettet 9de Stykke i Loven af 1924 som formentligt overflødig.